

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 68.935 van 20 oktober 1997
in de zaak A. 75.927/IX-477.**

In zake : de n.v. BELGAMEAT,
die woonplaats kiest bij
Advocaat V. VAN HOUTTE,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Henri Wafelaertsstraat 47-51, bus 1

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Volksgezondheid,
die woonplaats kiest bij
Advocaat R. DEPLA,
kantoor houdende te BRUGGE,
Karel van Manderstraat 123.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat op 3 oktober 1997 namens de n.v. BELGAMEAT werd ingediend door haar raadsvrouw Vera VAN HOUTTE, advocaat te Brussel, om, bij wege van uiterst dringende noodzakelijkheid, de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van "het Besluit van de Minister van Volksgezondheid en Pensioenen dd. 15 september 1997 houdende intrekking van de erkenning van de uitsnijderij F 180 van verzoeker";

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 7 oktober 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 13 oktober 1997;

Gehoord het verslag van Staatsraad
A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat
J. BOUCKAERT die, loco Advocaat V. VAN HOUTTE verschijnt
voor de verzoekende partij, en van Advocaten R. DEPLA en
Fr. CARRON, die verschijnen voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur
E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari
1973;

Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1
en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State
slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij
uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten
onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringen-
de noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen
worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevoch-
ten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de
onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of
verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel
kan berokkenen;

Overwegende dat de toepassing van de proce-
dure van de uiterst dringende noodzakelijkheid de
normale loop van de procedure voor de Raad van State
ernstig verstoort en de rechten van de verdediging van
de verwerende partij tot een minimum herleidt; dat deze
procedure derhalve slechts dan kan toegepast worden
wanneer het spoedeisend karakter van de zaak, hetzij
voor iedereen duidelijk is, hetzij ze door de verzoeken-
de partij onomstootbaar wordt aangetoond aan de hand van
precieze en concrete gegevens;

Overwegende dat de verzoekende partij in de voorliggende zaak de uiterst dringende noodzakelijkheid als volgt verantwoordt :

"Het hoogdringend karakter van het schorsingsverzoek blijkt uit het hierboven geschetste feitenrelaas en de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Het bestreden besluit heeft onmiddellijke uitwerking. Bijgevolg kan verzoekster geen enkele handelsactiviteit (meer) uitoefenen.

De gewone schorsingsprocedure laat niet toe een schorsingsarrest te bekomen vooraleer verzoekster onherstelbare schade (staking van haar activiteiten en faillissement) wordt berokkend. Dit toont genoegzaam het hoogdringend karakter van het schorsingsverzoek aan";

Overwegende dat, zelfs al heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat de verzoekende partij geen handelsactiviteiten meer mag uitoefenen, en zelfs al kan aangenomen worden dat dit op termijn tot haar faillissement leidt, dan nog is het hoegenaamd niet vanzelfsprekend dat dit faillissement zich reeds zal voltrokken hebben tijdens de duur van een normale schorsingsprocedure; dat de verzoekende partij zich ter zake beperkt tot een blote bewering die niet in het minst wordt gestaafd met stukken;

Overwegende dat de minister van volkgezondheid op 22 augustus 1997 een maatregel heeft genomen die eigenlijk neerkomt op een verbod tot verhandeling van het vlees dat zich in de inrichting van de verzoekende partij bevindt of haar keurmerk draagt, waardoor het in feite onmogelijk is het bedrijf te exploiteren; dat een verzoek tot gedeeltelijke opheffing van die maatregel door de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel op 19 september 1997 werd afgewezen zodat de beslissing van 22 augustus 1997 momenteel nog steeds effect sorteert; dat deze beslissing geen precisering inhoudt omtrent haar geldingsduur, zodat moet worden aangenomen dat zij, in toepassing van artikel 6bis van

de wet van 24 januari 1997 betreffende de bescherming van de gezondheid van de verbruikers op het stuk van de voedingsmiddelen en andere produkten, geldt tot het einde van de derde maand die volgt op de inwerkingtreding van de maatregel, eventueel verlengbaar; dat dit concreet betekent dat de beslissing van 22 augustus 1997 geldt tot eind november 1997; dat bijgevolg, zelfs al zou de bestreden beslissing thans bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden geschorst, de verzoekende partij vóór eind november 1997 (of misschien zelfs later) toch niet kan exploiteren; dat in die omstandigheden gebruik maken van de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid waardoor de rechten van verdediging van de verwerende partij en de onderzoeksmogelijkheden van de Raad van State in een complex dossier ten zeerste worden beknot, onverantwoord is;

Overwegende dat de hoogdringendheid bovendien tegengesproken wordt door de feiten zelf; dat, zoals gesteld, op 22 augustus 1997 aan de verzoekende partij verbod werd opgelegd om het vlees dat zich in haar inrichting bevindt of dat haar keurmerk draagt in de handel te brengen; dat deze beslissing, net als de thans bestreden beslissing, inhoudt dat de verzoekende partij haar handelsactiviteiten niet kan voortzetten; dat, alhoewel deze beslissing al bijna twee maanden geleden werd genomen, de verzoekende partij nog steeds niet failliet is; dat, gelet op deze feiten, het verre van evident is dat een gewone schorsingsprocedure niet volstaat;

Overwegende dat de verzoekende partij bij haar motivering van de uiterst dringende noodzakelijkheid aanvoert dat de hoogdringendheid eveneens blijkt uit het feitenrelaas en uit de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel; dat, daargelaten de vraag of het in het kader van een hoogdringende

procedure de taak is van de Raad van State om uit andere onderdelen van het verzoekschrift elementen te sprokkel en die eventueel de hoogdringendheid staven, vastgesteld dient te worden dat in het feitenrelaas geen elementen te vinden zijn die de hoogdringendheid aantonen; dat in het feitenrelaas immers vooral aandacht wordt besteed aan de antecedenten van de bestreden beslissing;

Overwegende dat in de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel een aantal elementen worden aangevoerd die, op het eerste gezicht ten minste, de hoogdringendheid zouden kunnen bewijzen, maar die, bij nader toezien, niet aan een gefundeerde kritiek weerstaan, zoals zal blijken; dat deze elementen hierna worden onderzocht;

Overwegende dat de verzoekende partij vooreerst stelt dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat de inrichting is lamgelegd; dat er supra werd opgewezen dat dit ook zonder de bestreden beslissing reeds het geval is, gelet op het voormelde besluit van 22 augustus 1997; dat overigens de gedwongen stopzetting van een activiteit als dusdanig niet aantoon t dat een schorsing na het doorlopen van de gewone schorsingsprocedure onherroepelijk te laat zou komen; dat het overigens de taak van de verzoekende partij is aan te tonen waarom een schorsing na een gewone procedure niet volstaat;

Overwegende dat de verzoekende partij vervolgens stelt dat de betalingen aan haar onderbroken worden, terwijl al haar leveranciers betaling eisen; dat dit argument niet overtuigt; dat de verzoekende partij vooreerst geen enkel stuk voorlegt waaruit blijkt dat, ná de bestreden beslissing en ten gevolge van de bestreden beslissing, bepaalde klanten te kennen hebben gegeven dat zij de verzoekende partij niet meer zullen

betalen; dat, aangezien de activiteit moet worden stilgelegd, er in principe ook geen leveringen aan de verzoekende partij meer mogen geschieden, en de verzoekende partij in principe zelf ook geen leveranciers meer moet betalen; dat de verzoekende partij mogelijks nog openstaande schulden heeft van vroegere leveringen -zij geeft hieromtrent geen voldoende preciseringen- niets te maken heeft met de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, en trouwens de verzoekende partij ook niet aantoont dat het voor haar onmogelijk is om die schulden te betalen; dat in ieder geval de betalingsproblemen die de verzoekende partij voorwendt te hebben, daargelaten dan nog de vraag of zij werkelijk als een gevolg van de bestreden beslissing moeten worden beschouwd, onvoldoende gepreciseerd en gestaafd werden; dat de verzoekende partij in ieder geval niet aantoont dat die problemen dermate dramatisch zijn dat een gewone schorsingsprocedure niet kan volstaan om een faillissement te vermijden;

Overwegende dat de verzoekende partij tenslotte stelt dat de kredietlijnen van haar voornaamste bankier werden opgeschort; dat in dit verband moet vastgesteld worden dat de verzoekende partij een brief van een bankinstelling overlegt, doch dat die brief dateert van 25 augustus 1997, zijnde ongeveer drie weken vóór de bestreden beslissing; dat deze brief bijgevolg niet als een reactie op de bestreden beslissing kan worden beschouwd; dat in ieder geval de opschorting van een bepaald krediet, dat overigens al grotendeels is opgenomen, als dusdanig evenmin aantoont dat de zaak zó hoogdringend is dat een gewone schorsingsprocedure geen nut meer heeft; dat het bovendien niet duidelijk is over welke kredieten (bij andere bankinstellingen) de verzoekende partij nog beschikt en vooral hoeveel kredieten zij nodig heeft om te kunnen blijven voortbestaan; dat overigens de opschorting van het krediet waar de verzoekende partij naar verwijst reeds ruim anderhalve

maand geleden plaatsgreep, en de verzoekende partij nog steeds niet failliet is, hetgeen op zich al een aanwijzing is dat de zaak niet zó hoogdringend is als de verzoekende partij wil doen geloven;

Overwegende dat uit het voorgaande blijkt dat in de voorliggende zaak niet voldaan is aan de voorwaarde van de hoogdringendheid; dat de vordering tot schorsing bij wege van uiterst dringende noodzakelijkheid bijgevolg dient te worden verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij wege van uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van de vordering tot schorsing, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twintig oktober 1900 zevenennegentig, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	M. MILOJKOWIC	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

A. BEIRLAEN.